

оку (Пе
вангелію
читали-
итав лю-
й патрі-

собі за
і читан-

ква від
акож та
івський
ручався.
ремі сві-
духовен-
ний. В
та гри-
вні зви-

ів через
до Во-
уже не
и з неї

ала собі

ині. Ду-
ценників.
лита. В
воля.

еркви з
язав У-
духовен-
ого від

взяти в
митро-
ітом, з
ло зго-
посла з
патріарх
бажали.
онісія і
черво-
цині. А

ла мос-
До неї
Москалі;
нено на
о Укра-
ль.

ю шкіл
дили на
письмо,
ми пол-
ернигів-
гих мі-
ського і
ш одна
едво 52
Москва
ое мен-
колицях
голи за-
гя.

— До
йже всі

робота
а Укра-
ископи
на Цер-
вала У-
днакож
е росте
ої Пра-
Липків-
вослав-
також
і, що би
славної
ального
ий при-

ОБРАЗКИ ЗІ СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ЕПАРХІЇ.

Давним звичаєм відбувалося у нашій церкві уділювання св. Тайни священства звичайно в неділі або свята в архи-тедральних церквах в присутності численно зібраних у церкві вірних. Се підносило торжественний настрій і велич св. Тайни. Памятаємо ще нині, як бл. п. Митрополит Йосиф, за-сівши перед великим престолом, на виявлену іменем присту-паючих (будучих) пресвітерів просьбу о. ректора презви-терії, звертався до него сильним і поважним голосом зі сло-вами: „А віси ли ти, яко они достойніи суть” і тоді старенький о. ректор бл. п. крилош. Н. Жуковський зворушеним голо-сом відповідав: „Владико! єдино немощь человеческая дов-лієть, вим, яко достойніи суть”. І тоді на слова Митрополита: „приступіте!” починалося богослуження і торжество посвя-чення. Торжественна, поважна і боговійна тишина панувала серед вірних у церкві від початку до самого кінця богослу-ження. Всі відчували повагу і велич св. Тайни, бо се-ж буду-чі священники складали присягу перед Богом до рук свого Архирея перед лицем зібраного у церкві народу. Се мало великий релігійний, убагородняючий вплив не тільки на приступаючих до священства, але і на зібраних вірних.

Пригадуємо собі рівнож, яке миле вражіння в р. 1900 ви-кликав у нашої суспільності поступок тодішнього Станисла-вівського Єпископа Андрея Шептицького, коли довідавши-ся від свого капелана, що в церкві при священстві є присутні жінки приступаючих до священства пресвітерів, поручив їх запросити до себе на спільний обід з їх мужами, висвячени-ми пресвітерами. Се було справді гарно і доцільно зробле-но, бо пригадало жінкам новопоставленим, що вони рівнож належать до сімї трудящихся у Винограді Христовім, і по-кликані рівнож у своєму крузі ділання до тихої праці на славу Божу і для добра і поваги св. церкви.

На жаль, сей давний гарний звичай прилюдного висвя-чування залишено у нас з насильним введенням целібату у нашій церкві. Свячення відбувається тепер тихцем у приват-них каплицях Єпископів, немов нарочно на те, щоби вид-жертв насильства целібату не дражнив зібраних у церкві вір-них. Коли пр. в Станиславові за теперішнього єпископа одній жінці пресвітера удалося раз в попередніх роках дістати-ся до каплиці, аби бути при висвячуванню її мужа, єпископ, побачивши її, замкнув царські врата і вже того дня не уді-ляв священства.

В грудні 1924 р. відбулося в Станиславові священство пи-томців IV року серед дивних і прикрих проявів.

Вже попередно пішов поміж питомцями цілої семінарії рух, щоби опертися насильному целібатові, а на випадок не узгодження їх голосу, виступити солідарно з духовного заведення. Сей рух запримітили настоятелі і щоби ударем-нити порозуміння межі питомцями, перемішали всі чотири роки і перекинули їх на інші числа. За сям пішли реклекції від 16 до 20 грудня м. р. а зараз по них наступило священство в піддіякони і діякони. По таких перемішанню не прийшло до остаточного порозуміння між питомцями. В додатку найшло-ся між кандидатами IV року багато таких, котрі вже перед-ше потратили по пару літ, ухиляючися від примусового це-лібату, находились в старшій віці і в скрутнім матеріяльнім положенню.

В таких примусовім стані улягли вони насилі: з 15-ох пи-томців приступило тепер до священства 13, оден нагадався по тижневи, а оден виступив зовсім з клерикальної звязи. — І зайшло таке, що многим при свтченню лилися слези з очей — не задля велич св. Тайни, але з гіркого жалю за зломан-ним життям і втраченим щастям родинного життя.

І питаємо прилюдно перед світом, чи такий спосіб ру-кополагання відповідає закону Христа і правам нашої цер-кви? Чи се було по християнськи і по людськи використову-вати в сей спосіб їх примусове положення, аби з них одер-жати целебств? Гадаємо, що за зломання життя тих непо-винних людей тяжко відповідать колись на Божім суді свя-тителі, його засліплені дорадники і інспіратори.

А тепер другий образок. Які наслідки приносить такий насилування целібат в станиславівській епархії, ілюструє слідуєчий факт, про який оповідала нам одна поважна же-на священника. Перед пару роками приїхала вона була зі своїм мужем до Серафимець коло Городенки, щоби відвідати дав-ні могили своїх рідних. Там стрінулася вона з місцевими сільськими жінками і ті розказували, що до них приїздила недавно на гріб свого мужа жінка бувшого там пароха, що помер в часі війни і як вона гірко перед ними плакала і на-рікала на свою долю. По смерті мужа вона лишилася в біді з дрібними дітьми. Єпископ Хомишин обіцяв найстаршому синові, що скінчив семінарію, дати парохію, щоби заопіку-вався сиротами але під услівем, що висвятиться в целібаті. Син під моральним примусом приніс ту жертву для матері і рідні, а тепер через то змарнувався і проклинає ціле своє життя. Мати говорила, що воілаб була перенести найбільші терпіння, як дивитись на недолю та нарікання сина.

І таких прикладів зломаного життя бачиться в сій епар-хії багато-багато. Справді дивуватись треба, що загал ду-ховенства і все громадянство може через тільки років зно-сити над собою такі знущання.

(Перем. „Укр. Голос”).

СТРАХ БОЖИЙ ПОЧАТКОМ МУДРОСТІ.

Запитав раз молодий чоловік Теодозія Печерського:

— Коли Бог мудрий і всевідючий, то Він знає наші сла-бі сторони і буде судити нас ласкаво. Коли-ж Він і розум-ний і добрий, то чому говоримо про „страх божий”? Хі-ба-ж можна доброго вітця боятися?

І відповів святий муж:

— Сину, страх божий, се ніщо инше, як глибоке пова-жання і любов наша до Бога. Ми не повинні боятися Бога, як ворога, але повинні боятися злого вчинку, який буде ні-вечити Його святую волю. Візьми такий примір: чи добрі діти не ображують своїх родичей лише тому, що бояться їхньої кари? Ні! Вони слухають і роблять по бажанням родичів тому, що поважають їх. Виходить, що коли добрий син і добра дочка скажуть, що бояться батька, то розумій се так, що вони бояться зневажити злим вчинком того, хто є для них дорогою особою. Вони бояться злого вчинку, як пля-ми на собі, яка може вразити батьківське серце. Вони немов бояться в першій мірі не за себе, але за батька, щоби їх вчи-нок не був батькови болючий. Ось так треба розуміти і страх перед Богом — страх божий.

— А чому сказано, що страх божий є початком мудро-сти? — питає дальше молодий чоловік.

— Тому сину, — відповів знов святий муж, — що коли хтось не хоче зробити наперекір розумним божим прика-зам, щоби тим не зневажити Бога і гідности своєї душі, той буде кождий свій вчинок обчисляти, буде зло направ-ляти, буде вести себе в життю гідно, примірно — то чи не назвеш ти такого чоловіка мудрим? Бо в чім найбільша му-дрість, коли не в тім, щоби не опоганити себе поганими вчинками і не знівечити життя свого безвартними ділами! І ще запам'ятай, що ніщо так не заставляє чоловіка до до-брого, як щире поважання Отця Небесного і отця-матері, яких маємо на землі. Хто щиро поважає Бога, той і роди-чей своїх буде поважати; хто поважає щиро родичей, той поважає щиро Бога. Хто-ж і Бога і родичей поважає, той поважає і людей і все божє творіння і він праведний в очах Бога і людей. Він цілий божий закон сповняє. І його пова-жання звертаєсь тоді на нього божим благословенням.

— Отче, — сказав до Теодозія инший ученик, — ти говорив, щоби ми берегли і підносили нашу гідність — як се треба розуміти? Як можна свою гідність підносити?

На те святий муж:

— Не зневажай гідности Бога і гідности добрих людей, а тим самим не зневажиш своєї гідности. Поважай їх, а тим самим будеш і себе поважати!

Коли праведний мудрець лежав на постели слабости, відвідали його ученики і просили благословення. І сказав мудрець затихаючим голосом:

— Нехай Господня рука завсїгда вас провадить і на-клонює вас, щоби ви боялись Бога так, як боїтеся чоловіка!

— Як! — закликали тоді ученики — хіба не треба біль-ше боятись Бога, ніж чоловіка?

І відповів мудрець:

— Я бажав би, щоби ви боялись Бога якраз тільки, кілька боїтесь людей. Ви робите зло аж тоді, коли ви певні, що людське око вас не бачить. Бійтеся таксамо Бога, який бачить все, а більше вам не треба.

— Хто знає божий закон, — сказав мудрець — але не боїться Бога, подібний до того, хто роздобув ключі до вну-трішних дверей скарбниці, але не задав собі труда розпо-бути до тих, якими вступаєсь знадвору.

І ще сказав мудрець:

— Хто знає світові мудрості, а не боїться Бога, той по-дібний до силача, в якого сильні руки, однакож не вміє він ніякого корисного ремесла і не виконує жадної гарної, ні розумної та користної роботи.

(Пв. Вк.)

БОГАЦТВА НА ТОЙ СВІТ НЕ ЗАБЕРЕШ.

Двох приятелів розмовляли про смерть свого знакомо-го. Між иншим питає один другого.

— А кілька грошей лишив покійний?

— Лишив всі, — відповів запитаний.

Так, лишив всі, бо на той світ маєтку не забереши.

Найкористнішою річчю, яку можете набути за одного до-ляра є „Православний Вісник”.